

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 kwietnia 2019 roku

Pozwem z dnia 21 grudnia 2017 r. (data prezentaty, k. 3) powódka K. Z. domagała się zobowiązania pozwanego (...) W. do złożenia oświadczenia woli o zawarciu z powódką umowy najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w W. o pow. użytkowej 61,44 m² oraz powierzchni mieszkalnej (...) m², ewentualnie o zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia woli dotyczącego oddania powódce w najem innego lokalu mieszkalnego o mniejszej powierzchni. Ponadto wniosła o zwrot kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwana powinna zawrzeć umowę najmu z powódką na podstawie § 31 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 1 i 5 w zw. Z § 6 ust. 1 pkt 1 uchwały nr LVIII/1751/2009 Rady (...) W. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu (...) W.. Pozwana natomiast bezpodstawnie odmawia zawarcia z powódką umowy najmu i dąży do pozbawienia jej tytułu prawnego do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., czego ostatecznym wyrazem jest wniesienie przeciwko powódce powództwa o opróżnienie i opuszczenie przedmiotowego lokalu do tutejszego Sądu, w którym sprawa toczy się pod sygn. akt I C 3262/17. Wskazała, że powódka od urodzenia mieszka w przedmiotowym lokalu za zgodą właściciela, tj. pozwanego i od zawsze naliczane były za jej zamieszkiwanie opłaty będące składnikiem czynszu. Wskazała także, iż fakt, że jej narzeczony jest współwłaścicielem mieszkania w J. nie oznacza, że może w nim zamieszkać (pozew, k. 3-8).

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 lutego 2018 roku (data prezentaty, k. 67) pozwane (...) W. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka zamieszkuje w spornym lokalu bez tytułu prawnego. Rozprawa eksmisyjna ujawniła, że rodzice powódki mieszkają oddzielnie, natomiast konkubent jest współwłaścicielem mieszkania w J.. Ostatnim najemcą lokalu była J. K., dla której powódka była córką bratanicy, przy czym J. K. w ostatnich latach nie zamieszkiwała w lokalu. Powódka nie może zatem wywodzić roszczeń na podstawie § 31 ust. 1 uchwały powołanej w pozwie. Powódka nie wchodzi nawet w krąg osób, które mogą wystąpić z wnioskiem opartym na wzmiankowanym przepisie uchwały. Ponadto z treści powoływanego przepisu ustawy nie wynika żadne roszczenie, bowiem zawiera on formułę „może zostać zawarta”. Nawet w sytuacji spełnienia wszystkich przesłanek potrzebna jest nadal zgoda gminy na zawarcie umowy (odpowiedź na pozew, k. 67-68).

Stanowiska stron do momentu zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. od 1945 roku zamieszkiwała J. K., początkowo na podstawie nakazu tymczasowego nr (...), następnie zaś na podstawie umowy najmu z dnia 1 maja 1961 roku.

Dowód: okoliczności bezsporne, nakaz tymczasowy, k. 58, umowa najmu, k. 51, 143-145

W 1986 roku z J. K. zamieszkała w lokalu nr (...) jej bratanica E. Z. (wcześniej K.). Od chwili urodzenia, tj. w 1989 roku w lokalu mieszka również córka E. K. Z.. Opłaty czynszowe za lokal naliczane były za trzy osoby do chwili śmierci J. K., która zmarła w dniu 11 października 2013 roku. J. K. przez kilka ostatnich lat życia nie zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu lecz przebywała w zakładzie opiekuńczo-leczniczym. E. Z. wyprowadziła się z lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. jeszcze za życia J. K. do mieszkania własnościowego. E. Z. i K. Z. są zameldowane w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W..

Dowód: okoliczności bezsporne, odpis skrócony aktu zgonu, k. 52v, świadectwo urodzenia, k. 55, odpis skrócony aktu małżeństwa, k. 56, odpis skrócony aktu urodzenia, k. 57, oświadczenia, k. 150-151, 153, 163, 164, 165, zawiadomienie, k.

158, 161-162, 166, 168, 169-188, wypowiedzenie stawki czynszu, k. 167, pismo J. K., k. 191, wydruki z systemu ewidencji ludności, k.192-195

Obecnie w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. mieszka K. Z. wraz ze swoim narzeczonym O. C.. Od listopada 2013 roku opłaty czynszowe naliczane są za dwie osoby. O. C. został zgłoszony do opłat od dnia 08 listopada 2013 roku.

Dowód: okoliczności bezsporne, pismo, k. 53, oświadczenie, k. 52, 53v

Po śmierci najemcy lokalu J. K. K. Z. złożyła do Wydziału Zasobów Lokalowych dla D. Ś. (...) W. wnioski o wynajęcie zajmowanego bez tytułu prawnego lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Zarząd D. Ś. uchwałą nr 2394/15 z dnia 26 sierpnia 2015 roku odmówił K. Z. zakwalifikowania do zawarcia umowy najmu przedmiotowego lokalu i umieszczenia na liście osób oczekujących na najem lokalu. W uzasadnieniu wskazano, że K. Z. nie znajduje się w kręgu osób uprawnionych do wynajęcia przedmiotowego lokalu, na podstawie § 31 ust. 2 uchwały nr LVIII/1751/2009 Rady Miasta Stołecznego W., ponadto powierzchnia mieszkalna w przedmiotowym lokalu na 1 osobę wynosi 20,76 m², natomiast przesłanka z uchwały nr LVIII/1751/2009 to nie więcej niż 15 m² na osobę. Wskazano ponadto, że J. K. przez wiele lat – do 2010 roku przebywała w Zakładzie (...), zaś po opuszczeniu zakładu nie zamieszkała w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Podniesiono także, iż narzeczony K. O. C. jest współwłaścicielem lokalu mieszkalnego w J..

K. Z. zaskarżyła uchwałę nr 2394/15 do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W., który postanowieniem z dnia 15 marca 2016 roku odrzucił skargę. Następnie K. Z. wniosła od przedmiotowego postanowienia skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który postanowieniem z dnia 19 lipca 2016 roku oddalił skargę kasacyjną.

Dowód: okoliczności bezsporne, pisma, k. 59, 60-61, postanowienie WSA, k. 15-18, postanowienie NSA, k. 12-14

Zasady wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu (...) W. określa uchwała nr LVIII/1751/2009 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 09 lipca 2009 roku (dalej jako Uchwała).

Zgodnie z treścią § 31 ust. 1 Uchwały z osobami, które pozostały w lokalu po śmierci najemcy, a nie wstąpiły w stosunek najmu w trybie art. 691 kodeksu cywilnego lub pozostały w lokalu po opuszczeniu lokalu przez najemcę, może zostać zawarta umowa najmu zajmowanego lokalu, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

1. osoby te zamieszkiwały z najemcą w lokalu za zgodą właściciela i prowadziły wraz z nim wspólne gospodarstwo domowe przez okres co najmniej ostatnich 7 lat,
2. zajmowana powierzchnia mieszkalna lokalu nie przekracza 15 m² na każdą osobę uprawnioną, a w przypadku gospodarstwa jednoosobowego 30 m²,
3. osoby te nie zalegają z opłatami za korzystanie z lokalu, przy czym warunek ten uważa się za spełniony również w przypadku występowania zaległości, jeżeli zostało podpisane i jest realizowane porozumienie o spłacie zadłużenia,
4. osoby te osiągnęły dochód nieprzekraczający 160% minimum dochodowego.

Przez osoby wymienione w ust. 1 rozumie się małżonka najemcy, zstępnych, wstępnych, pasierba, zięcia, synową, rodzeństwo, ojczyma, macochę i teściów (ust. 2). W przypadku spełnienia przesłanek wymienionych w ust. 1, z wyjątkiem pkt 2, dopuszcza się możliwość zawarcia umowy najmu innego mniejszego lokalu (ust. 3). Przy rozpatrywaniu wniosków osób, o których mowa w ust. 1, należy poddać wnikliwej analizie warunki mieszkaniowe poprzednim miejscu zamieszkania wnioskodawcy oraz warunki mieszkaniowe wstępnych, zstępnych, współmałżonka wnioskodawcy lub osoby pozostającej we wspólnym pożyciu i uwzględnić możliwość zamieszkania wnioskodawcy w tych lokalach. Informacje te mogą stanowić podstawę odmowy zakwalifikowania wniosku (ust. 4). Do osób, o których mowa w niniejszym paragrafie, odpowiednie zastosowanie mają postanowienia § 6 (ust. 5).

Zgodnie z § 6 ust. 1 pkt 1 Uchwały odmawia się zawarcia umowy najmu lokalu, jeżeli wnioskodawca, jego małżonek, osoba pozostająca faktycznie we wspólnym pożyciu lub inna osoba zgłoszona do wspólnego zamieszkiwania posiada

tytuł prawny do innego lokalu, budynku mieszkalnego lub jego części i może go używać, a także gdy posiada tytuł prawny do nieruchomości, której zbycie lub z której pożytki dają możliwość zabezpieczenia potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.

Stosownie do treści art. 22 ust. 2 Uchwały w brzmieniu nadanym Uchwałą nr XVII/353/2011 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 16 czerwca 2011 roku, przy rozpatrywaniu wniosków, o których mowa w ust. 1 należy poddać wnikliwej analizie:

- warunki mieszkaniowe w poprzednim miejscu zamieszkania,
- warunki mieszkaniowe wstępnych, zstępnych, współmałżonka wnioskodawcy lub osoby pozostającej we wspólnym pożyciu i uwzględnić możliwość zamieszkania wnioskodawcy w tych lokalach,
- dotychczasowy sposób korzystania przez wnioskodawcę z lokalu, w szczególności przestrzeganie przez wnioskodawcę warunków określonych w umowie najmu oraz wywiązywanie się z obowiązków najemcy.

Dowód: uchwała nr LVIII/1751/2009, k. 19-30, uchwały zmieniające uchwałę LVIII/1751/2009, k. 31-46

Administracja (...) właściwa dla lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. nigdy nie zgłaszała sprzeciwu wobec zamieszkiwania K. Z. i O. C. w przedmiotowym lokalu. O. C. zamieszkał z K. Z. w lokalu nr (...) po śmierci J. K..

Dowód: okoliczności bezsporne, zeznania świadków: B. W., E. C. i O. C. – protokół nagranie k. 116

O. C. jest wraz z matką E. C. współwłaścicielem mieszkania o pow. 56 m² składającego się z dwóch pokoi w J.. O. C. zajmował w tym mieszkaniu mniejszy pokój, wyprowadził się, ponieważ chciał się usamodzielnić. E. C. z uwagi na poważną chorobę prowadzi specyficzny styl życia, w związku z czym trudno się z nią mieszka. O. C. pracuje w S..

Dowód: okoliczności bezsporne, zeznania świadków: E. C. i O. C. – protokół nagranie k. 116

(...) W. skierowało w 2017 roku do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pozew przeciwko K. Z. i O. C. o eksmisję z lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Sprawa została zarejestrowana w tutejszym Sądzie pod sygn. akt I C 3262/17. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji nakazał K. Z. i O. C. opuszczenie i opróżnienie lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. i wydanie go (...) W..

Dowód: okoliczności bezsporne.

Stan faktyczny w powyższym kształcie został ustalony zgodnie z art. 227 k.p.c., który stanowi, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Podkreślić należy, że ustalony stan faktyczny w zasadzie był bezsporny między stronami, które wywodziły jedynie odmienne skutki prawne z ustalonego stanu faktycznego. Został on ustalony w oparciu o dowody z dokumentów i kopii dokumentów złożonych do akt sprawy oraz znajdujących się w aktach I C 3262/17, których żadna ze stron nie kwestionowała, a Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich z urzędu. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków B. W., E. C. oraz O. C.. Zeznania wskazanych świadków nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, ponadto korelowały ze sobą oraz z dowodami z dokumentów. Stanowiły one zatem dla Sądu podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe strony powodowej (k. 134v) z uwagi na ich nieprzydatność dla ustalenia istotnych okoliczności niniejszej sprawy. W ocenie Sądu dotychczas zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający dla merytorycznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w szczególności uwzględniając fakt, że stan faktyczny był w zasadzie bezsporny pomiędzy stronami, które różniły się jedynie w jego ocenie prawnej oraz w interpretacji przepisów Uchwały nr LVIII/1751/2009 Rady Miasta Stołecznego W.. Uwzględnienie pozostałych wniosków dowodowych doprowadziłoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużania niniejszego postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka K. Z. domagała się zobowiązania (...) W. do złożenia oświadczenia woli o zawarciu z powódką umowy najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. na podstawie § 31 ust. 1 Uchwały nr LVIII/1751/2009 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 9 lipca 2009 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu (...) W.. Powódka wskazywała, że pozwany dokonał nieprawidłowej interpretacji przepisów przedmiotowej Uchwały negatywnie rozpatrując jej wniosek o zawarcie umowy najmu lokalu nr (...). Pozwany natomiast wnosił o oddalenie powództwa w całości wskazując, że powódce na podstawie § 31 ust. 1 Uchwały nie przysługuje żadne roszczenie o zawarcie umowy najmu, nawet w sytuacji spełnienia wszystkich przesłanek w nim określonych.

Pomiędzy stronami bezsporne było, że najemcą lokalu nr (...) była J. K., dla której powódka była córką bratanicy. Ponadto bezspornym był fakt zamieszkiwania powódki w przedmiotowym lokalu od chwili urodzenia, natomiast po śmierci J. K. fakt zamieszkiwania powódki w przedmiotowym lokalu wspólnie z narzeczonym O. C.. Bezsporne było również, iż J. K. kilka lat przed śmiercią oraz w chwili śmierci przebywała w zakładzie opiekuńczo-leczniczym i nie mieszkała w przedmiotowym lokalu.

Zgodnie z treścią art. 64 k.c. prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego świadczenia woli, zastępuje to oświadczenie. Przepis ten reguluje sytuację, w której osoba zobowiązana do złożenia oświadczenia woli uchyla się od tego obowiązku. Chodzi tutaj o oświadczenie woli w znaczeniu przepisów prawa cywilnego, stanowiące składnik jednostronnej, jak i dwu- lub wielostronnej czynności prawnej. Obowiązek ten musi już być w pełni skonkretyzowany w zakresie podmiotowym (co do osoby uprawnionego i zobowiązanego) oraz przedmiotowym (w kwestii treści roszczenia), a o jego naruszeniu można mówić wtedy, gdy dłużnik odmawia złożenia oświadczenia woli, milczy (zachowuje się biernie) lub wprawdzie składa oświadczenie woli, ale o innej treści. Omawiany przepis dotyczy wyłącznie oświadczeń woli w rozumieniu materialnoprawnym i nie odnosi się do oświadczeń wiedzy, ani oświadczeń będących przejawem uczuć (przebaczenie), nie ma również zastosowania do czynności faktycznych, ani procesowych. Procesowym odpowiednikiem art. 64 k.c. jest art. 1047 k.p.c., który określa skutki wydania wyroku uwzględniającego powództwo o złożenie oświadczenia woli od strony egzekucyjnej.

Podkreślić należy, iż art. 64 k.c. nie stanowi samodzielnej podstawy materialnoprawnej obowiązku złożenia oświadczenia woli, lecz określa wyłącznie sposób jego przymusowej realizacji i skutki wyroku uwzględniającego powództwo. Źródłem obowiązku może być natomiast czynność prawna, ustawa lub akt administracyjny, tj.:

– jednostronna czynność prawna (np. prawo odkupu, przyrzeczenie publiczne, przyjęcie przekazu, testament przewidujący zapis zwykły);

– umowa – w tym zwłaszcza umowa przedwstępna zawarta w formie właściwej dla umowy przyrzeczonej, umowa zobowiązująca do dokonania rozporządzenia, np. przeniesienia własności rzeczy nabytej w wykonaniu umowy zlecenia, również umowy typu organizacyjnego (np. umowy spółki czy statuty), w których przewidziano obowiązek świadczenia poprzez złożenie oświadczenia woli określonej treści, np. poprzez wniesienie określonego aportu; ogólnie rzecz ujmując – jeżeli źródłem zobowiązania jest umowa, musi ona zawierać skonkretyzowane co do osoby i treści zobowiązanie do dokonania określonej czynności, musi też wyrażać się w formie zastrzeżonej dla ważności zobowiązania względnie wymaganej dla powstania roszczenia; treść umowy podlega ustaleniu na podstawie jej zapisów, z uwzględnieniem art. 56 i 65 k.c.;

– decyzja administracyjna;

– inne zdarzenia i akty, z którymi zgodnie z przepisem ustawy łączy się obowiązek złożenia oświadczenia woli, np. rozstrzygnięcie przetargu albo rokowań, przekroczenie granic przy wznoszeniu budynku lub innego urządzenia (art. 151 k.c.), roszczenia związane z wniesieniem na cudzym gruncie budynku lub innego urządzenia (art. 231 k.c.), bezpodstawne wzbogacenie (art. 405 k.c.), niewyrażenie przez osobę trzecią zgody na dokonanie czynności prawnej,

jeżeli z przepisu wynikają przesłanki oceny zasadności odmowy (tak m.in. A. Janas, Komentarz do art. 64 kodeksu cywilnego, stan prawny na 01.01.2018 r. opublikowany w LEXie).

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powódka zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu od chwili narodzin, początkowo wraz z matką i najemcą J. K.. Natomiast po śmierci J. K. powódka zamieszkuje w lokalu wraz ze swoim narzeczonym O. C.. Nie ulega również wątpliwości, że w czasie życia najemcy lokalu J. K. swoje prawo do zamieszkiwania w przedmiotowym lokalu powódka wywodziła od J. K.. Pozwany w tym czasie nigdy nie wyrażał sprzeciwu na zamieszkiwanie powódki z lokalu. Natomiast po dacie śmierci J. K. pozwany odmówił zawarcia z powódką umowy najmu przedmiotowego lokalu wskazując, że powódka nie spełniła przesłanek określonych w § 31 ust. 1 i 2 Uchwały. Świadczy to jednoznacznie o tym, że pozwany akceptował fakt zamieszkiwania powódki za życia najemcy, natomiast później prawo to zakwestionował. Nie można, w ocenie Sądu, z faktu braku sprzeciwu na zamieszkiwanie powódki za życia najemcy J. K., wywodzić zawarcia umowy najmu w formie konkludentnej. Wówczas bowiem najemczynią lokalu była J. K. i do daty jej śmierci składane były oświadczenia wskazujące, kto w lokalu zamieszkuje.

W ocenie Sądu uwzględniając całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż pozwany dokonał prawidłowej interpretacji przepisów Uchwały, na którą powołuje się powódka. Pozwany nie był zobligowany w żaden sposób do zawarcia z powódką umowy najmu lokalu nr (...). Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości przede wszystkim fakt, że powódka jako córka bratanicy najemczyni lokalu nie znajduje się w kręgu osób, z którymi może zostać zawarta umowa najmu. Powódka z całą pewnością nie należy do kręgu zstępnych J. K., wbrew swoim odmiennym twierdzeniom. Nie jest ona bowiem spokrewniona z J. K. w linii prostej jako zstępna (dziecko, wnuczka, prawnuczka, itp.). Nie ulega również wątpliwości, że powódka nie prowadziła z najemcą lokalu wspólnego gospodarstwa domowego przez okres co najmniej ostatnich 7 lat, bowiem J. K. przez kilka lat do 2010 roku oraz od 2010 roku do daty śmierci nie mieszkała w przedmiotowym lokalu lecz przebywała w zakładach opiekuńczo-leczniczych. Zdaniem Sądu nie została także spełniona przesłanka metrażowa, tj. powierzchnia mieszkalna lokalu nr (...) przekracza 15 m² na jedną osobą (w lokalu zamieszkują dwie osoby).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zostało również w dostateczny sposób wykazane, że powódka nie może zamieszkać wraz ze swoim narzeczonym w lokalu, którego narzeczony jest współwłaścicielem o pow. 56 m². Z treści zeznań świadków E. C. i O. C. nie wynika, żeby takie zamieszkanie było niemożliwe. Wynika jedynie, że z uwagi na chorobę E. C. prowadzi ona specyficzny styl życia i sama korzysta z całego mieszkania.

Zgodnie z treścią art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).

Uwzględniając całokształt materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż po stronie pozwanego nie istniała wola zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego z powódką.

Dlatego też powództwo podlegało oddaleniu w całości. Sąd uznał także, że brak jest jakiegokolwiek podstawy prawnej, która nakładałaby na pozwanego obowiązek złożenia oświadczenia woli dotyczącego zawarcia z powódką umowy najmu lokalu mieszkalnego. Takiej podstawy prawnej z całą pewnością nie stanowi powoływany przepis Uchwały nr LVIII/1751/2009 ani jakiegokolwiek inny przepis tej Uchwały. Nawet w sytuacji spełnienia przez powódkę wszystkich przesłanek określonych w Uchwale pozwany mógł odmówić zawarcia umowy najmu. Powoływany przez powódkę przepis § 31 Uchwały nie przyznaje bowiem żadnego roszczenia powódce do wystąpienia z żądaniem zawarcia umowy, używa on bowiem określenia „może zostać zawarta”. Nie wprowadza on zatem po stronie pozwanego żadnego obowiązku zawarcia umowy. Z tych względów brak woli gminy do zawarcia umowy przesądza o tym, że umowa taka nie zostanie zawarta.

Powyższe rozważania dotyczą także żądania powódki zawarcia umowy najmu innego, mniejszego lokalu na podstawie § 31 ust. 3 Uchwały. Powódka w jednym i drugim przypadku nie wykazała, że po stronie pozwanego istnieje obowiązek

zawarcia z nią umowy najmu lokalu nr (...), który Sąd mógłby oceniać przez pryzmat art. 64 k.c. Tym samym powództwo jako niezasadne należało oddalić w całości.

O kosztach orzeczono w postanowieniu zawartym w pkt II wyroku zgodnie z treścią art. 98 k.p.c., tj. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd zasądził zatem od powódki na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w kwocie 900 zł, zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Barbara Syta – Latała

30.04.2019 r.

ZARZĄDZENIE

(...)

SSR Barbara Syta – Latała

30.04.2019 r.